

София Тошева

веднага, в лоби бар на централен хотел. При стеклите се обстоятелства, времето до планираните му други срещи, даваше възможност за това приятелско внимание...

Колите им спряха почти едновременно пред хотела. Още по стълбите започна да се оплаква от бюрократичните несгоди на предприемачите. Със сядането си, отправи молба за съдействие, позволяващо му да влезе в срок с първата копка на новострояща се сграда:

- Брато, защо не забавиш темпото за забогатяване, го попита, знаейки, че беше една от хиените в бранша...

- Птичето бързо каца, но и бързо отлита, ако не му осигуриш хранилка. Виж каква борба за терени е! Без покровители трудно се оцелява...

- Откога ме смяташ за твой покровител... Откакто съм в политиката, за пръв път се опитваш да ме вкараш в твоите схеми...

- Няма схема, има проблем, който ти с едно обаждане можеш да решиш... Внетърпеливо му напомни за очакваната от него помощ. А пък за останалото не бери грижа...

- Май ме бъркаш с други, попадали под ударите на твоите молби за помощ... Ако ще правя услуга, тя е за приятел, а не за подбудител към подкупи... Ти в какво си качество се обръщаш към мен?

Усетил, че е казал повече от това, което е трябвало, приятелят му конфузно промени темата, с надеждата че нанесената обида няма да прерасне в мотив за отказ:

- Извинявай, просто го казах, без да го мисля... Приятелството не трябва да бъде измествано от бизнеса...

- Но търсиш приятелството за да правиш бизнес. Нали?

- Че кой не го прави?... И ти сигурно се опираш на приятели за да оцелееш в политиката.

Не си ли им задължен за получената подкрепа... Правилата са едни и същи, само равнищата на приложението им са други! „Високите топки“ се конкурират във висините, по кокалчетата се ритат тези, за които цветът на небето е барометър за движението им...

- А Вие в бизнеса, по кои части на тялото нанасяте ударите си? Имате ли си и за тях приоритети?... попита го с нескрито любопитство, взирайки се в лицето му...

- Ще ти отговора недвусмислено. По незащитените... При удар, болка се усеща навсякъде... Но ти ли не знаеш. Нали следите за тези работи?

Разговорът започна да загрубява и щеше да се отрази на настроения и думи. Предпочете да му даде възможност да изложи молбата си и ако това не го правеше длъжник на някого, да му помогне...

- Кажы си сега болката, разбрах че си сменил светията на когото се молиш. Покровителствено се обърна към него и запали втората за деня си цигара, при липсата на

чаша с кафе или друго топло питие пред себе си. И не бъди многословен!... допълни обръщението си към него, след дълбокото смукване на дима...

Проблемът бе бюрократичен, но решаването му законно забавено. Наистина срокът бе дългичък за чакане и пилееше ценно време на инвеститорите. С обещание за помощ се разделиха и понечиха да станат. В лобито влезе негов колега от друг министерски ресор, направил му знак, че иска да говори с него. Ръкостискането с приятеля му освободи място за следващия му събеседник. Сядайки, показва изненадата си да го види на това място, в първите часове на работния ден.

- Променяш май навици!...

- Налага се при непланирани дебати за смисъла от приятелството...

- Днес и приятелството е обект на интереси... Койс кого е близък, койс кого си ходят на гости, койс кого спи? Все полезна информация за оцеляване...

Морални вметки, в уводни думи на беседа, го дразнеха. Но този път, захапката на темата бе от него... Добре, че колегата му веднага след казаното продължи конкретно, свеждайки глава към него и произнасяйки тихо:

- Известно е, че довечера ще имаш ранлеву с хора, заиграващи с опозицията. Помолен бях да ти сведа, че на разговорите ти с тях, няма да се погледне с добро око... Щях да ти звъня през деня, но сега, при тази случайна среща, ти го казвам без заобикалки...

- Чийс очи ще „избода“, ако седна да си кажа няколко приказки с тях. И това ли ще се приеме като някаква завера? Отвърна, като беше изненадан, че тази му среща довечера поражда някаква полемика...

- Виж, бях помолен да ти го кажа, а не да те убеждавам! Ти си решаващ! И между другото, ще искат да те срещнат с Благой Вазов... Познаваш ли го?...

- Това не беше ли, предпоследният преди началото на промените шеф на...

С познат за мълчание жест – пръст върху уста, колегата му не позволи да изрече на всеслушания институцията, която споменатия шеф е оглавявал. Кимването му с глава потвърди информираността му...

- Повърхностно довърши след принуждаващата го пауза да млъкне преди края на фразата си... и добави обяснително: От празненства на министерството, на които редовно е канен. Няколко любезни реплики за време и здраве... и толкова... Но не разбрах, кои ще искат да ме срещат?

- Хора от парламентарната ни група... Познаваш ги добре! Членове са на силовата комисия и търсят информация за хора, които са вече извън системата... Твоето присъствие на

срещата ще предаде повече тежест. Все пак си член на политическия кабинет на министерството...

Със „снасянето“ на тази информация, колегата му прие, че е изпълнил поръчението си и понечи да стане. Илия Гечев го спря с надеждата да измъкне нещо повече отколкото бе казано. Зададе му въпроса:

- Наистина ли ми казваш всичко, което ме засяга, или просто ми даваш по лъжичка, за да усетиш на кой вятър съм се подложил?

- Илийка, не сме от вчера в играта. Знаеш стойността на един намек и в твоя случай поръчков. А и виж къде сме!... Не ме тормози с повече въпроси. Доказал си с годините, че бързо се ориентираш, дори и само от чута реплика... Днес думите ми свършиха за тебе!... Тръгвам и се вслушай в отправената ти чрез мен молба... Със здраве!...

Стана след него и бавно се отправи към колата си. Реши да не обременява в момента главата си със случайни догадки. Имаше начин да получи потвърждение на посланието и от друг източник. Повече го заинтригува възможната му среща с човек, с емблематична стойност за системата в която работеше. Авторитетът му бе огромен и за мнозина бе тайна с какво се занимава в момента един пенсионер с толкова информация в главата си. Никога не бе имал идеята да влиза в по-близки контакти с него. С какво ли беше нужен за тази с неизвестна за него цел среща с хора от парламента? И тук трябва да положи усилие срещу изненади, се зарече, преди колата да навлезе в уличката, опасваща министерството. Работният му ден започна с изненадващ порядък. Ето защо се казва, че да планираш, все още не означава, че подреждаш!

- 100 -

XVII

✓ Храната е божествен дар, движещ цивилизацията – възкликна Сава Архипов при вида на стилно подредените блюда в количката. Гастрономията му беше пословична и можеше с часове да ти говори примерно за начини на приготвяне на морски деликатеси или за многообразието от сосове. Изпревари всички и пръв посегна към приготвеното им за „лека“ нощна закуска.

Султанов познаваше вкусовите предпочитания на всеки. Беше се постарал да им осигури това удоволствие, с вярата, че задоволеният от яденето човек става по-непредпазлив и

ленив в излагането си на мисли. Удобството, което всеки търсеше в изживяваната си
наслада от похапването на любимо ядене, ги разпиля в салона. Като най-~~φ~~прагматичен,
Румен Ставрев придърпа стол към количката и със стръв се нахвърли към обожаваната от
него пушена сьомга, гарнирана с хайвер. Стоян Горячев ~~φ~~пренесе таблата със сандвичите до
камината и наливайки си сок за по-добро храносмилане, се съсредоточи върху покритията
на хляба. Архипов събра в голяма чиния своята неповторима комбинация от салати и
опушени меса, обилно залети с лютивни подправки. Благой Вазов скромно избра панираните
и пълни с месни дреболии чушки, без да оставя на произвола на съдбата и фламбираните по
тайна рецепта на готвача им френски сирена...

Миролобие то изпълни пространството в стаята. Прехвърчалите искри между Вазов и

~~φ~~ Ставрев бяха изгасени, а вътрешните терзания на Архипов забавиха темпа си и временно
отпуснаха чертите на лицето му... Беше време за отпускане и минутите до началото на
вторият ~~φ~~ „рунд“ ~~φ~~ не бяха използвани за преповтаряне на диалогични тактики за защита на
пространства и интереси. Като грижовен домакин, Исполния ~~φ~~ се заинтересува за
положените грижи към шофьори и охрана и след задоволителния ~~φ~~ го отговор на

~~φ~~ секретарката ~~φ~~ си поднесе на гостите си предварително подготвените от него подаръци –
~~φ~~ златни медальони ~~φ~~, на златни верижки, скрити в облепени с черен плюш луксозни кутии.

Това беше обмислен от негова страна ход. Отдавна го преследваше мисълта за избора на
средство, което, с помощта на хералдическата символика да удостоверява принадлежността
им към ръководен орган, на организирана по правилата на тайните общности система на
обществено въздействие. Търсеше съчетанията между разум, сила, ярост и подчинение,
които да обозначават неоспорваното им право да определят посоки на процеси и движения.

Повлиян от времето на готиката, когато на сериозните неща се е гледало като на игра и
забавление, насочи избора си към природните емблеми на преплитащите се в човешките
души емоции – змия, лъв, бик и овца. Инерцията, с която тези чувства се сменяха в трудно
контролируемия вътрешен мир на индивида, трябваше да носи детерминанта чрез изказа: ~~φ~~ ~~φ~~
искам, нареждам, получавам... Точен еквивалент на страстта им в обработка на хора,
убеждаващ по подобие, безсмислеността на усилия за спасение от бездиханието... Та нали
смишля на съществуването им на върха в организацията, бе играта на мозъци с мозъци –
техните, в намирането на полета за употребата на чуждите... А множественото число в

~~φ~~ изказа, беше умишлено избягнато. Това би било равно на признанието за съществуването на
колективно тяло, пораждащи амбиции за попадане в него, от достатъчно приближили се до
~~φ~~ тях хора. Това, че човек ~~φ~~ носи медальон с подобен надпис, поражда други предположения за
самовлюбеност, самовластност и самоволие, т.е. качества ~~φ~~ придобиващи се, когато си без